

عنوان مقاله:

اثر بخشی فعال سازی رفتاری گروهی در کاهش علائم افسردگی و افکار خودآیند در بیماران افسرده

محل انتشار:

سومین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه علوم انسانی و مطالعات اجتماعی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

فاطمه بذرگر خضر بیگی - کارشناس ارشد روانشناسی بالینی

علی اکبر ثمری - استاد روانشناسی دانشگاه آزاد کاشمر

اکرم آرمند - کارشناس ارشد روانشناسی بالینی

خلاصه مقاله:

مقدمه: افسردگی شایع ترین اختلال روانپزشکی است که شیوع آن در مردان 15 درصد و در زنان نزدیک به 25 درصد است، که می تواند به مشکلات در زمینه های مختلف منجر گردد. پژوهش حاضر جهت بررسی اثر بخشی فعال سازی رفتاری گروهی در کاهش علائم افسردگی و افکار خودآیند در بیماران افسرده طراحی شده است. روش کار: این پژوهش نیمه تجربی با طرح پیش آزمون - پس آزمون با گروه شاهد اجرا شد. از بین تمام بیماران مبتلا به اختلال افسردگی مراجعه کننده به مراکز بهداشتی شهرستان کاشمر در سال 1391، 50 نفر به روش نمونه گیری هدفمند انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه مساوی آزمون و شاهد قرار گرفتند. گروه آزمون 8 هفته درمان فعال سازی رفتاری را تجربه کردند، در حالیکه که گروه شاهد تنها پیگیری شدند. آزمون افسردگی بک و افکار خودآیند به عنوان ابزار ارزشیابی در پیش آزمون، پس آزمون به کار گرفته شد. داده ها با شاخص های توصیفی و آزمون تحلیل کواریانس توسط نرم افزار آماری SPSS تحلیل شدند. یافته ها: گروه آزمون در نمره افسردگی بک در پس آزمون کاهش معناداری نسبت به گروه شاهد نشان دادند ولی در نمره افکار خودآیند در پس آزمون کاهش معناداری نسبت به گروه شاهد نشان ندادند. نتیجه گیری: درمان فعال سازی رفتاری در کاهش علائم افسردگی موثر است ولی این درمان در کاهش افکار خودآیند در طی زمان کوتاه 8 هفته موثر واقع نشد. بنابراین شاید برای ایجاد تغییر در این متغیرها به زمان بیشتری نیاز داشته باشیم.

کلمات کلیدی:

فعال سازی رفتاری، افسردگی، افکار خودآیند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/654921>

